

Poštnina plačana v gotovini

Sobota, 5. aprila 1941.

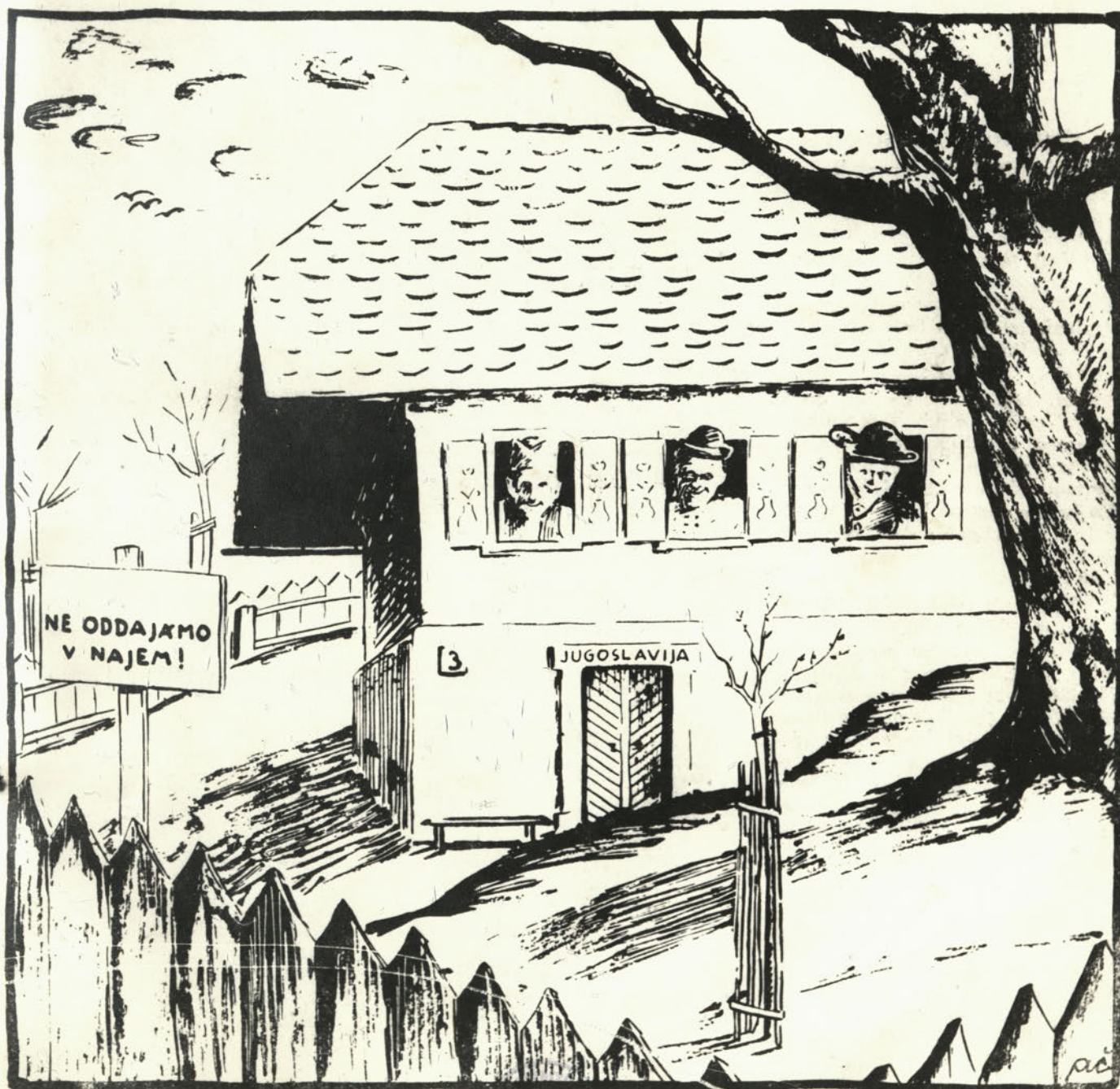
Cena 2.— dinarja

novi toti

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 6

Tednik »Novi Toti« izhaja redno vsako soboto. Naročnina znaša: celoletno din 60.—, polletno din 30.—, četrtletno din 15.—. Tekoči račun pri poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 13.325. List naročate pri: Upravi »Novega Totega«, Maribor, Aleksandrova c. 30. Izdaja konzorcij. Odgovoren: Gerželj Ivan, v Mariboru. Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na naslov: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova c. 30. Telefonska številka naše pisarne je: 26-39. Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

Naročniki!

Na kratko povedano: dobili ste položnice. Lepo in prav bi bilo, če bi mi prejeli čimprej denar.

Uprava.

Iz dnevnega časopisja

... Za te dni je bil napovedan nov polet v stratosfero. Seveda pa ne v Evropi, kajti je veliko vprašanje, če bi se balon aeroplanom mogel izmuzniti. V Argentini je še to možno. Srečni Argentinci! V Evropi si marsikdo želi, da bi se mogel umakniti v stratosfero, čeprav brez padala, ki baje Argentincem omogoča srečen pristanek...

... Prevladovalo je mnenje, do so Francozi prvi v olini. V Večerniku pa beremo, da jih Španci prekašajo, ker vikajo celo pse in mačke, da so jim v tem nekatere naše dame precej slične (v tem namreč, kar se tiče psičkov in mujcik), pač pa ne vemo, če velja isto za njihovo občevanje s človekom...

... V domači vojni statistiki je zopet prevzel glavno vlogo stari junak Hace. Ko so sestavljali njegovo obtožnico, je grozila nevarnost, da bo v Mariboru izbruhnilo pomanikanje papirja... V časnikih najdemo celo njegov življenjepis s seznamom njegovih zaslug na kriminalnem polju. Baje je njegova pojava prešla že v ustno izročilo; matere svarijo neubogljivo deco, češ: »Če ne boš tiho, bo Hace prišel.«

BO ŽE.

»Joj, kdo ti je pa oko razbil?«

»Moj mož.«

»In ga ne boš naznanila policiji?«

»Ga bom že, ko bo prišel iz bolnice.«

BOGINJA OSVETE

»Gospodična, vi plešete čisto tako, kot boginja osvete.«

»Kako to?«

»Ce mi pa ne prestando hodite po nogah.«

DVA EKSARJA

Stojadin: »A kako ti?«

Dragiša: »Po prilici — kao ti!«

SRCE NA NEPRAVEM MESTU

ima 0,2% Evropejcev, kakor poročajo časniki. Pri tem so upoštevali samo one, ki imajo srce na desni strani. Odstotek bi bil gotovo mnogo večji, če bi se ozirali tudi na srca, ki so padla v — hlače.

V DOBI PODPISOV

A.: »... in tu-le podpišite, prosim.«

B.: »Saj veste kako! Vam ni znano, kako gre tistim, ki dandanes kaj podpišejo?«

Ponarejevalec petstotakov

»... predrznost! Pa mi naj še kdo govori o svobodi tiska!«

D. Goflja:

Krušna karta

Ko človek se rodi, le kaj dandanes ga najprej pričakuje? — Krušna karta!

Nesó čimprej ga h krstu, ker zahteva natančne zanj podatke — krušna karta.

Momljaje revček črk še ne izgovarja,

že pravi »klusna kalta« — krušna karta.

Ko v šoli med odmorom lačen strašno

bi jedel, sluga dé mu: »Krušna karta?!«

Ko rase ko konoplja, je za tri kar, dá mnogo mu premalo — krušna karta.

Kdor samec je boječ, takoj veljavo pri ženskah pridobi mu — krušna karta.

A kdor oženjen je, mu ne zadaje skrbi ne žena, deca, — krušna karta!

Če — čudež božji! — kje doma ne manjka

niti denar, pa manjka — krušna karta.

Tja pod jesen življenja bolje voziš, ker manj poješ, kot dá ti — krušna karta.

Ker če brez zob otepaš kakšno kašo, brez haska ti zares je — krušna karta.

In če tedaj pri hiši ravno nisi potreben ti, je tvoja — krušna karta! Ker, ko zasanjaš večni sen, nastane vrzel za tabo, ugasne — krušna karta! ...

ZIMA

»Gospod Kejžar, povejte nam torej potek zadeve.«

»Predvsem moram povdariti, gospod sodnik, da trpim na ozeblinah, da dobim od pritiska zimske suknje bolečine v ramenih in da moj vsakoleten nahod nastopi točno v novembru in odzveni počasi v maju. Tisti dan pa je začelo takole: Moj sin je zahteval, naj mu pomagam pri nalogi »Zakaj ljubimo zimo?« Nato sem čital v časopisu — medtem mi je tekla voda iz nosa — da se blesti drevje v belem sijaju in da je snežna odeja, v kateri obtičijo konji in avtomobili, hermelinski plašč, ki odeva naše mesto. Moja žena, ki vedno zadene žebelj na najobčutljivejšem mestu glave, je rekla: »Poglej vendar te lepe ledene cvetlice na oknu!« Ledene cvetlice! Ogabno perverzna predstava. Cvetlice: to je življenje, gorkota, ljubezen. Led: to je smrt, mráz, groza. Če mi govori kdo o lepoti ledenih rož, je to tako, kakor če bi kdo pripovedoval strašljemu o slikovitem miku bede. Moja žena je gledala zamišljeno skozi okno in ko sem ji razbral iz oči, da namerava povedati nekaj o veselih vrtincih snežnih kosmov, sem odšel z doma.

Na cesti sem srečal gručo otrok, ki so s šklepetajočimi zobmi in zardelimi nšesi peli: »A, a, a — zima je prišla; i, i, i — kako lepo sneži; o, o, o — kako je to lepo!« Kdor je spenil to pesem, tega bi morali postaviti golega...

»Ostanite pri stvari.«

»Bil sem torej že zelo razdražen, ko sem prišel do izložbenega okna prodajalne z umetninami, kjer se shajava z Melanijo. Vetrer je vlekel, da je bilo grdo. Ogledal sem si slike v izložbenem oknu: »Snež kot plastika«, »Zimska idila«, »V belem čaru«, »V okrasju ledenih kristalov«, »Vse je tiho daleč na okrog...«

Deset robcev, ki jih vzamem vsako jutro s seboj, sem že porabil, predno je prišla Melanija. Med pogovorom je omenila, kako snež melodično škriplje pod nogami in da izgleda drevje v parku kakor... »Ljubi moj otrok«, sem jo prekinil, »prosim te, ne reci: kakor posejano s sladkorjem, prosim, nikar tega ne reci!« Odgovorila je: »Ali bi ti bilo ljubše: kakor obloženo z diamanti, ki bleščijo v soncu?« — »Ne, ti se ne smeš norčevati iz dreves, katerim je tisto, kar imenuješ pri njih srce, otrpnilo v telesu!« Beseda je dala deset drugih in ko sem se zopet dvignil s poledice, je že izginila.

Nato torej je prišlo nesrečno srečanje z gospodom v kožuhu. »Kaj mislite o vremenu?« Jaz: »V Haparandi se že zopet zbira nekaj, kar nič dobrega ne obeta. Zima, pišejo časniki, bo še dolgo trajala...«

»Ne vem, kaj imate proti zimi?« je odgovoril kožuhar. »Kako lepo je, kadar snež v veselih kosmih vrtinčih po zraku, kadar cvečejo ledene rože na oknih, ko stoji drevje kakor posejano s sladkorjem...« Tu ga je zadela moja palica na butico.

»Sluga, koliko stopinj imamo danes?«

»Šestindvajset pod ničlo, gospod sodnik.«

»Priča, ali ste res rekli: kakor posejano s sladkorjem?«

»Gotovo, gospod sodnik. Ali ni to očarujoč pogled, kadar blestijo veje v okrasju milijard ledenih kristalov?«

Obtoženca, oproščenega radi nepremagljive sile, je čakal doma otrok z domačo nalogo.

»Očka, zakaj ljubimo zimo?«

»Iz istega vzroka, vsled katerega ljubimo zakon, naše dolžnosti in božjo kazen.« Toda to je Kejžar mislil samo zase. Glasno je govoril:

»Piši: Kako lepo je, če cvetejo na oknih ledene rože, kadar stoji drevje, kakor posuto s sladkorjem...«

Po naši mili zemlji

BRASLOVČE.

Pri nas imamo zadrugo, kjer delujemo zadrugniki drug za drugega. Pretekli teden so nas pa obiskali nenapovedani gostje. Ker jih nismo utegnili pravočasno sprejeti in pogostiti z ričetom, so si zaračunali potnino, si jo sami izplačali in se spet v gluho noč pobrali. Tako so šli tisočaki naše zadruge res za — druge...

VOJNO POROČILO IZ TRBOVELJ.

Moštvo našega amaterja je bilo v nedeljo spet mobilizirano in poslano proti enako močnemu moštvu Ljubljane. Po hudi bitki v resnih popoldanskih urah se nam je posrečilo premagati nasprotnika na njegovem lastnem terenu. V boju so nastopili predvsem gumijasti oddelki na zračni pogon. Nasprotnik si je pomagal še s publiko, a je kljub temu na zgubi za dva gola, mi pa samo za enega.

SVETOVNI REKORD.

je vsekakor poizkus, skuhati v Muri do dandanašnjih dni

največji jajčnik iz 39.000 jajc.

Poizkus je samo napol uspel, ker ni bilo zadosti moke, le Mura je bila pripravljena, vse drugo je pa odpovedalo. Tako smo ob senzaciji, kajti ostala so nam samo razbita jajca in — škoda.

V HRASTNIKU

je spet izbruhnila stavka. Pa ne stavkajo rudarji. Stavkajo samo zakonci, pa še ti samo na odru.

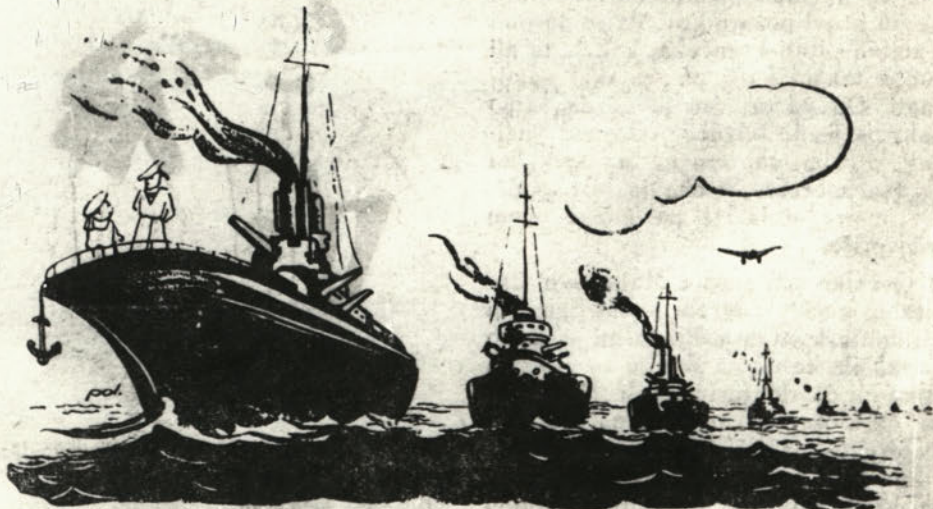
SREČNEŽ

Žena: »Jezas! Pa ga menda nisi ukradel?«

Mož: »Kaj še! Za fižole smo kvar-tali in, kakor vidiš, mi je karta do-bro tekla.«

NA OCEANU

Mornar: »Še malo bolj na gosto, pa se bo dalo priti čez lužo že kar po kopnem.«

ETETE TONEK MA GUČ

Zdi se mi, ka sen še van ne poveda tiste štorije od stare rünčike šole. Cela stvar je bila takša: Bilo je te, der sen še kak mali pajbar hoda z Mlinarovin Frančekon v Rüneč v šolo. Opudne smo deca mogli eno vüro čakati, ka so se gospod vüčitelj najeli. Mi smo lahko sühi krüh drobili, ker ga je meja, kcoj pa tüdi kakšo jaboko eli grüško, če je bilo glih v jeni. Poleg šole, kera še je te bila mala pa s slamoj pokrita, je bila klet, tüdi slamnata odzgoreh, odpoder pa cinprana. V totot kletki smo pod kapon steknoli sršejak...

Par čehov je zgüčalo, ka bomo sršejak vrgli dol. Mlinarov Franček, ker ga je bija najbolje saguren, pa si je vso stvar drgači zmislja. Zasüka je malo slame, prižga s färzäjgom pa podrža pod sršene... Te pa smo vsi pobegnoli... Kres en čas je vsa klet zagorela. V resnici smo sršenom nobl podkürili. Na smolo pa je piha veter pa je iskre nosilo tüdi na šolsko streho. Tüdi šola se je vüzgala pa včista zgorela, da so tistokrat v Klučarovcih še ne meli požiralnikov eli kak se jin pravi požarnikov. Pa so gospod vüčitelj pitali Frančeka, kak je te ali moga takšni kvor pa špitakel naštimati. On pa se van je ne da samo tak, pa jin je odgüča: »Gospod vüčitelj, prosim, saj sen ne jaz kriv, ka je vse zgorelo. Streha je bi'a zanič, ka je pregorela, te pa je pač ogenj vün priša...«

Ovi den sen güča z Matjo ovin Janezon, ker v Zogrebi pr me 'icinarih za dohtara štüdira. Prava mi je keko je takših, ke do na skoren že vse vün naredili pa dohtori grotali. Misla sen si, če bi še enkrat priša na svet, ka bi drgüč bija mladi, ne bi nič drügo hteja biti, kak za tistega bi se vüčija, ki na britofi jame za drüge kople. Če de resen telko dohtorov, to grobari nikdar nedo brezposelni ostali,

Na znaje van moren dati še en vesel glas. Sin mi že nekaj mescov pr soldokovih vezbari. Pisa nan je ovi den, ke se jemi je nikdar tak dobro godilo. Doba ka je že pre prvo šaržo pa van pre precik pomeni. Pa je stara pogrüntala, dere je to štela, ka se jemi že more dobro goditi, če je celo kaplar. Tak jemi itako najbrže vse kaj treba, vrihta pa sküper spravi iegov purš.

Spa je ovo večer pr nas v štiblc eden bozjak, ker kramo okoli po hišah nosi. Bija je malo potrte vole, pa sen ga pita, kaj se jemi je hüdega dogodilo. Pravi mi, ka jemi je žena z Dalmacije pisala, ka je vmrla. Hteja sen ga malo potroštati, pa je pač že takša božja vola, če je vmrla, säj bomo vsi mogli naskoren. Te pa mi reče, ka je ne zato žalosten, ka bi ona vmrla; to ga jezi in pa v slabo volo spravlja, da temi je sama pisala. Če bi jemi kdo drügi pisa, bi verva, pa bi bija veseli, tak pa ve, ka ga je grdo potegnola pa žalüje zato, da je nič ne resen...

DOM GLUHIH

bodo začeli graditi v Ljubljani. Zaenkrat so prijatelji gluhih šele začeli zbirati in poklanjati prve tisočake v ta namen. Stanovalci tega doma bodo lahko živeli po geslu

»Sreča v nesreči«.

Kakor je tragično biti gluhi, tako je tudi nekaj sreče v tem. Ne le zato, ker te lahko kdo po mili volji ozmerja, a se mu ti režiš in ti njegove besede ne gredo do srca, temveč tudi zato, ker si v precejšnji meri varen pred trgovci z alarmantnimi vestmi. Zato se je bati, da bodo Dom gluhih zasedli predvsem tisti, ki niso gluhi, a se boje, da ne bi oglušeli v današnji živčni vojni.

A.: »Kočanovi žive prav na veliko; takorekoč kot kenguruj!«

B.: »Kot kenguruj?«

A.: »Da! Velikanske skoke delajo — s prazno malho.«

HOROSKOP

za mlade in stare, za revne in bogate

V znamenju ostrizenega Ovna rojeni (21. III.—20. IV.): Oven Vas lahko natakne na roge. Posebno zakoncem iz rahlih, torej slabo povezanih zakonih, zrasejo rogliči. — Zaljubljenecem preti vnetje srca. Poslovnim ljudem pretijo delni neuspehi. Brezposelnim preti zaposlitev.

V znamenju podivjanega Bika rojeni (21. IV.—20. V.): Ker je Bik že spehan, se ni treba bati hüdega. Zlasti zaljubljenecem bo dal mir. V poklicih se ni več bati prvoprilskih potegavščin z zvišanjem plač. — Zdravje odlično, v kolikor ni kdo podvržen obolenju. Paziti se je treba samo pred stekliimi psi.

V znamenju srčkanih Dvojčkov rojeni (21. V.—20. VI.): Vsestranska sreča! Dvojčki poskrbe za dvojno plačo in dvojno obresti. Za kupčije kaže nad vse dobro, prav tako za zaroke, ki nimajo trajnega pomena, trajne veljave. V kolikor kdo naleti na težkoče, jih premaga z navadnimi dozami optimizma.

V znamenju nerodnega Raka rojeni (21. VI.—20. VII.): Pri kupčijah in sploh v poklicih in tam, kjer gre za zaslužek, se bodo najbolje obnesli tisti, ki se drže pregovorov: Pomagaj si sam in Bog ti pomore. Za obolenje ni smrtnih nevarnosti, le za zaljubljenca je nerodno: ljubezen jim gre lahko rakovo pot, to se pravi, da jim bo oživela katera starih, pozabljenih ljubezni.

V znamenju usodne Tehtnice rojeni (21. IX.—20. X.): Usoda vseh niha med dobrim in slabim, med srečo in nesrečo, med uspehi in polomi. Nekaterim zaniha v dobro, drugim v slabo, ostalim ostane neodločeno. — Zato pesimizem ni opravičljiv.

V znamenju strupenega Škorpiona rojeni (21. X.—20. XI.): Brez poguma in vere v uspeh se ne smete lotiti prav nobene stvari, niti pranja plenice.

V znamenju ostrega Strelca rojeni (21. XI. do 20. XII.): Kljub Strelcu ni nobene nevarnosti za strelo. Namreč za naravno strelo. Za druge strele je pa usoda muhasta in nagajiva, zato se je treba izogibati preprirov in pretepu. Mnogi bodo deležni neuspehov v svojih podvigih. Tudi zaljubljeni. Zanje je tolažilo, da jim bodo prinesli otreznjenje in jih tako rešili bodočih zaročnih in poročnih komplikacij. Zato: ne obupati!

V znamenju mokrega Vodnarja rojeni (20. I.—20. II.): Izpostavljeni prehladu na eni strani in žepni suši na drugi. Alkoholiki so pred pogubnim vplivom Vodnarja najboljše zavarovani, ker z vodo ne pridejo drugače v dotik kakor v slučaju dežja in še to le v slučaju, če imajo luknje v čevljih. Za nealkoholike priporočljiva previdnost!

V znamenju na trnku visečih Rib rojeni (21. II.—20. III.): Brez nevarnosti je ribolov z ribiško legitimacijo v žepu. V kočljivih zadevah je treba pokazati pogum in iznajdljivost.

— Poslednji čas je prisijalo k nam toplo sonce. Daši ga nekateri zanikajo, bo vendarle v doglednem času končno premagalo prejšnje mrzlo ozračje...

— Širitelji alarmantnih vesti so spet z vso ljubeznijo pri delu. Vsekakor bi že bil skrajni čas, da bi jih spravili pod ključ. Seveda bi se potem naša naselja skoro vsa — izpraznila...

— Nekateri Mariborčani so bojda poslednji čas drugim porežali nošove. Pa dotični breznošniki kljub temu — vohajo razne zadevščine...

— Dokaj pijanih ljudi je bilo neki dan videti po mariborskih ulicah. Sicer pa: kdaj se pa naj ljudje napijejo, če je policijska ura že ob 20. uri zvečer?

— Konjunktura je bila nekaj dni za vse torbarje in sploh trgovce z kovčegi. Skoro povsod je človek lahko videl po izložbah kovčege z napisom: »Za potovanje«.

— Naravnost obupno nedopustna je zbežanost nekaterih ljudi. V času, ko trezni ljudje še otrokom vliivajo poguma in jih priklepajo na dom, so nekateri že spravljali na »varno« — kanarčke in pse...

— V vinski objestnosti je nekdo na svojem pohodu iz gostilne domov preluknjaj z revolverskimi strelji vse žarnice ob poti. To je vmešavanje v delovanje oblasti, ker odreja zatemnitev po svoji volji edino le — oblast...

— Teh resnih časov so veseli edino le nekateri otroci, ker so jim vzeli nekatere profesorje in začasno ukinili pouk...

— Neki drobnopisec je svojo večščino dognal tako daleč, da je stlačil besedilo treh očenašev na koruzno zrno. Torej: tri očenaše »na« koruzno zrno. Včasih je bilo tako: tri očenaše »za« koruzno zrno...

— Tudi humorja še ne primanjkuje: nekdo, ki se boji zobozdravnika ko hudič križa, se je pred plombiranjem ravno toliko napil, da ga je po opravljeni ordinaciji gnalo še do nadaljnjega »lajšanja bolečin«. Njegov prijatelj, ki je za to vedel, je omenil: »Viž jo barko! Plombirano vozilo, ki se vozi skozi Maribor!«

DEMANTI

Prav zares ni čisto nič res, da bi bil kdaj član kegljaškega kluba, ker sem se vedno zanimal samo za balinanje in je torej vsako podtikanje krivično ter bom vsakogar, ki bi trdil, da je res, kar ni res in kar morda niti ni bilo res, prijel za jezik.

M. Švigašvaga.

BOGATA KARIJERA

Časnikar premišlja: »Nudi se mi prilika, da na kaj lahek način napravim karijero, ki mi bo v nekaj dneh prinesla premoženje. Začel bom izdajati dnevnik na štirih straneh. Na dveh bom prinašal samo vojna in politična poročila, ki jih sestavljajo Mariborčani, na drugih dveh straneh pa bom objavljaj same demantije, kakor na pr.: Podpisani N. N. izjavljam, da nisem bil, nisem in ne bom z vso svojo famijlo in drugimi premičninami član tega ali onega društva itd.... Prepričan sem, da mi bo posel nad vse uspeval...«

AGENCIJA MARIBOR SPOROČA

...da je v živčni vojni zadnjih dni marsikateri radio, ki je do nedavnega še prekomerno in z nedovoljeno jakostjo zavijal skozi odprta okna nekaternikov, nenadoma čez noč dobil hripo in popolnoma zgubil glas. Zabeležiti moramo posebno zadovoljstvo sostanovalcev. Obenem sporočamo, da moderna radio-znanost ne pozna proti takim obolelostim nobenega leka...

...da so zasedli vso Afriko — nekateri Mariborčani...

Med mariborčani

A.: »Vse kaže, da bo Maribor v nekaj dneh popolnoma prazen.«

B.: »Kaj bo morda evakuacija?«

A.: »To ne, pač pa bodo baje zaprli vsakogar, ki bo razširjal alarmantne vesti.«

CESAR JANEZ V MARIBORU

Ni to kakšna stara slika, ki jo Baš v muzeju hrani, to je naš slovenski Janez, ki igra v ljubljanski Drami.

POŠTENJAK

Sluga je nastopil novo službo. Gospodar mu je naredil primerno pridigo:

»Tvojega predhodnika sem pognal, ker mi je kradel cigarete. Upam, da ne boš počel tudi ti kaj podobnega!«

»Bodite brez skrbi, gospod, imam še od prejšnjega gospodarja precejšnjo zalogo.«

Zanimivo izložbeno okno

Ne mislite, da je to kaka raca! Na Dvořakovi cesti v Mariboru si vsakdo lahko ogleda to zanimivo kombinacijo ondulacije in inštalacije

JUAN ROBAÑEZ: SKRIVNOST INKOVE PALAČE

IZVIREN KRIMINALNI ROMAN • IZHAJA V NADALJEVANJIH

7)

Ko se je José Perez poslovil od svojih tovarišev, se je pogreznil v svoje misli. Imel pa je nenavadne in visokoleteče misli. Njegovi tovariši niti slutili niso, kaj vse se dogaja v Indijančevi glavi. Njegov molk in njegovo opreznost so si razlagali kot indijansko zahrbtnost in s tem so se tudi zadovoljili.

»Ti stari Pablo«, je José zadovoljno mrmral, »če je vse to res, kar si mi zadnjič pripovedoval in če se mi vse posreči, te kraljevsko nagradim.«

Odlomil si je šibo in z njo veselo švrkal po kaktusih ob poti.

»Hej, če je to res, potem se bodo uresničile moje sanje. Postavil si bom majhen laboratorij in v njem bom sam svoj gospod in bom po svoji volji študiral in raziskoval...«

Te misli so ga tako navdušile, da je pričel prepevati neko čudno in za ta kraj kaj nenavadno pesem, ki jo je tako rad prepeval njegov pokojni oče. Ta pesem, ki jo je José pel v pristni gorenjsčini, se je dokaj čudno prilagala tej tropski pokrajini.

Dva sama verza je poznal José, toda prepeval ju je z nezmanjšanim navdušenjem in ta dva verza sta se glasila:

»Mi smo fantje kršenduš,
kdor ne verje, naj poskus'...«

Da se bralec ne bo preveč čudil temu dejstvu, smo prisiljeni, da predčasno odgrnemo tančico Joséjeve preteklosti.

Njegov oče, Jurij Pirc, je bil doma nekje na Gorenjskem. Bil je vesele in nemirne narave. Imenitno je igral harmoniko in ni bilo žeganja in ne poroke brez njega. Doma mu ni huda predla, saj je bil iz gruntarske družine, vendar pa njegov nemirni dah ni vzdržal na rodni zemlji. Zapustil je lepo Gorenjsko in se s harmoniko potikal po svetu. Tako ga je usoda zanesla v Ameriko. Ko ga je minila mladostna razposajenost, se je ustavil v Columbij, si s skromnimi prihranki kupil košček zemlje in jo pričel obdelovati. V njem se je prebudil slovenski kmet in pričel je vztrajno in marljivo delati.

Kmalu se je iz kranjskega Pirca razvil šnanski Perez.

Na njegovi farmi je delalo med drugimi tudi neko brhko indijansko dekle in ker mu je bila všeč njena zagorela fletkanost, kakor je sam večkrat dejal, in ker je kot slovenski kmet cenil njeno — zvesto srce in delavno ročico — jo je, neglede na španske predsodke, poročil in tako se je iz tega zakona rodil naš José.

Mladost mu je tekla pol po kranjsko, pol po indijansko. Do svojega osmega leta je stikal po gozdu in se vadil v indijanskih spretnostih, ki mu jih je pokazala njegova mati. Tako je na primer z roko lovil kače-strupenjače, znal imenitno jahati, bil izvrsten strelec z lokom, spreten letalec lasa in še marsikaj drugega je premogla njegova indijanska vzgoja.

Ko je dorasel, je pomagal očetu pri

umrla še mati in tako je ostal sirota. Da bi nadaljeval svoje študije, je prodal očetovo posestvo in se naselil v columbijskem glavnem mestu Bogota, kjer je tudi maturiral in prišel na univerzo. Tam se je z vso vnemo vrغل na kemijo. Pripravljal se je na doktorat iz svoje stroke in je upal, da bo prihodnje leto že končal.

Profesorji so mu obljubili stolicco na univerzi, toda njega je bolj vleklo k samostojnemu in nemotenemu raziskovanju, ker se je dobro zavedal, da zna še vse premalo in da bo lahko po doktoratu šele začel študirati.

Vsake počitnice ga je prineslo na staro očetovo posestvo v bližini Camaronesa, ker so ga stari znanci radi sprejeli in pogostili.

Najprej sta molče nadaljevala vožnjo, potem...

delu na polju in tako se je utrdil za borbo z življenjem.

Ko mu je bilo dvanajst let, mu je umrl oče in ostala sta z materjo sama na posestvu. Mladi José ji ni dal miru in morala ga je pustiti v mesto v šolo.

Njegova nenavadna nadarjenost in čudoviti dar opazovanja, sta mu priskrbela naklonjenost učiteljev. Pa tudi učenci so ga radi imeli, ker jim je pokazal toliko novih umetnij.

Ko mu je bilo oetnaist let, mu je

In tako se lahko spet vrnemo k našemu junaku.

Mladi José stopa po obmorski poti, se igra s šibo in s svojimi mislimi. Nenadoma se ustavi, si položi desnico nad oči in gleda po morju, nato položi dlani ob usta in zavpije:

»Oho, Pablo, oho!«

Od morja sem je prišlo kakor odmev:

»Oho, José, oho!«

Joséju je radovoljen nasmeh obkrožil ustnice in mrmraje je zapel:

»Mi smo fantje kršenduš,
kdor ne vrje, naj poskus'...«

Pablo, stari ribič, je okrenil jadrnico proti bregu in kmalu pristal.

Stara znanca sta se prisrčno pozdravila in odtegnila od kraja.

Najprej sta molče nadaljevala vožnjo, nato pa je Josė spregovoril:

(V prihodnji številki Josė izpregovori).

RESNIČEN RAZGOVOR V VLAKR

Potnica iz Prekmurja: »Mariborčani pravijo, ka nega krüja.«

Potnica iz Maribora: »Veste, mammo kruh na karte.«

Potnica iz Prekmurja: »Vej san že dugo pravila, ka Mariborčanom stališ krüj, ka tak vozke ogone majo. Samo brazda pri brazdi, pa krüj nemre zrasti. Poglednite, kak so pri nas ogoni šürki (široki) v Prekmurji, zato pa krüja ne stališ.

Nasedanja

Študent je vprašan pred tablo. Čeprav je pripravljen, vendar posluša, kaj meni razred o vprašanih, njemu zadanih, oziroma o odgovorih, ki bi jih naj on dal. V razburjenosti je vjel lažno vest iz prve klopi, nekoliko jo predelal po svoje in serviral profesorju. Dobil je cvek, češ, kaj pa razširja lažne vesti...

Po božiču si je branjevec nakupil večjo zalogo jajc po dva dinarja. Danes jih mora prodajati po mnogo nižji ceni. V čem tiči vzrok njegove izgube? — Verjel je, da se bo cena jajcem še dvignila — ta vest pa je bila lažna...

Magnatu se je pokvarila večja količina moke. Slišal je, da bo moke zmanjkalo, pa si je je preveč nabavil pod roko. Slišal pa je tudi nekaj o kontroli in jo je shranil na neprimeren mestu. Vzrok njegove škode? Nasedel je lažni vesti...

Jaka je zaupal »verodostojnemu« viru in mu verjel senzacionalno »resnično« vest. Verjel pa mu jo je tako verno, da jo je celo dalje »strogo zaupno« zaupal — a je pri tem tako nasedel, da bo za nekaj tednov obseдел, ker je bila »resnica« lažna vest...

LAHKO DELO.

»Zakaj pa imaš vse prste obvezane?«

»Žena ne zna krompirja lupiti, pa sem ji pokazal, kako lahko delo je to.«

DOBER SPOMIN.

»Ho, dober dan gospod Pečuh! Kaj me ne poznate več? Vi sigurno nimate dobrega spomina na obraze.«

»O, obraze si jaz že dobro zapomnim, toda nisem Pečuh.«

Vneti bralec „Novega totega“

Iz pisma samomornilnega kandidata:

»Res je hudo na svetu in zato, dragi prijatelji, sem se odločil, da se poslovim iz te solzne doline solz. Vse je prišlo nadme: izgubil sem redno službo in imam samo še nerredne izdatke. Zapustila me je ljubica in še kup drugih nesreč me je doletelo. Zares sem si mislil prerezati žile. Ampak imel sem skrhano nož, ki je bil preslab, da bi zapečatil moje skrhano življenje. Med tem, ko sem iskal drugo prometno sredstvo za odhod v večnost, sem nalezl na toliko sodobnih zanimivosti in na toliko zapletenih vprašanj, da sem postal sila radoveden, kako se bodo vsi ti vozli razvozljali. In glej, spoznal sem, da se že iz same radovednosti splača živeti.

Zdaj živim in bom živel do svoje naravne smrti.«

LUNO JE NAGNIL

jeseniški astronom Ivan Hafnar in sicer kar v Slovenskem Narodu. Vsekakor mu je treba čestitati, kajti s tem je mož dokazal, da našega planeta luna ni pustila na cedul in ga zvesto spremlja. Ker se svet ziblje sem in tja, naj ima tudi luna svoje veselje. Obenem je pa naš astronom pokazal, da Jeseničani nismo zgubili živcev, ker se utegnemo pečati z luno.

IZ OTROŠKIH UST

Sinko: »Papa, kako dolgo si že poročen z mamo?«

Papa: »Šest let!«

Sinko: »In kako dolgo boš moral biti še?«

NEMOGOČE!

Gospod: »Neverjetno, ti si postala že cela gosposlična! Natančno se še spominjam, kako majhna si bila, ko si prišla na svet. Bilo je točno na ponedeljek.«

Gospodična: »Nemogoče. Ob ponedeljkih hodim redno k ritmičnim vajam.«

ZAKONSKE ŽRTVE

On: »Pomisli, ljuba moja, zakonsko življenje terja same žrtve; na primer: vsak dan mi boš morala kuhati.«

Ona: »Seveda, dragi, toda ti boš moral vse, kar bom skuhala, pojesti.«

KLOBUKI, KLOBUKI!

Ada: »Je bil tvoj mož kaj navdušen nad tvojim novim klobukom?«

Nada: »Ne vem. Odkar sem mu ga pokazala se še ni zavedel.«

PRAVILO DESNE ROKE...

(Poglavje iz fizike)

Vzrok:

Tok

Ljubezen

Spekulat

Mož s fajfo

Pijan šofer

Zaljubljena kuharica

Sovražna podmornica

Zaloga

Poroka

Posredovalec:

Magnetno polje

Pisemce

Policija

Žena z jezikom

Avto

Kuhanje

Torpedo

Trgovca

Denar

Učinek:

Gibanje

Rendez-vous

Zamehurjenje

Družinska »zabava«

Karambol

Prismojeno kosilo

Brodolom

Spekulacija

Dosmrtna robija

DOSTOJEN ČLOVEK

— Kaj vas je le premotilo, da ste ukradli obleko?

— Da bi prišel pred slavno sočnijo dostojno oblečen.

PRI VEČERJI

Natakar: »Ali želi gospod doktor še kaj telečjega jezika?«

Gost: »Ne, hvala, sem ga že sít, mi že pri ustih ven maha.«

ZGODBA O DEVICAH

Profesorica: »No, kaj nas uči zgodba o modrih in nespametnih devicah?«

Dijakinja: »Da moramo vsako uro čakati na ženina.«

ŽIVLJENJE NI PRAZNIK!

BYRO

»... če sem zadovoljen s tem mestom, ki sem ga včeraj nastopil? Dragi prijatelj! Tri mesece sem bil brez dela!«

LJUBLJANSKE NOVICE

V Drami sta nam dala dva dobrodošla gosta več izvrstnih predstav »Brez tretjega« — ma če sta že tudi nekoliko pozabila slovenščino.

Sod pred pošto, ki je bil postavljen za stražnika, služi samo še v dekorativne svrhe.

Dela pri novih tržnicah naglo napredujejo. Sicer pa nagla rast tržnic ni nič izrednega, saj tudi cene na trgu hitro rasejo.

Pri nas imamo na sporedu »Štiri stare škatle«. — »Tri« v opereti, ena pa nastopa samostojno v baru v nebotičniku.

Jasen dokaz, da v Ljubljani trgovina lepo cvete je to, da je bila v Prešernovi ulici odprta nova trgovina s cvetjem.

V Tivoliju se je pričel z lepim vremenom kongres dojenčkov, ki se bo zavlekel tja do nastopa zime. Odrasle naprošamo, da to vpoštevajo in prepuste ves Tivoli od 7. ure zjutraj do 7. ure zvečer na razpolago malim kričarjem.

Vsake kvatre enkrat,

to se pravi štirikrat na leto, pride na svitlo v beli — včasih malce megleni — Ljubljani

„Kronika slovenskih mest“.

Ta kronika je kronična, ker redno izhaja in tudi vseslovenska je, saj jo urejuje možganski trust iz vseh naših mest. Univerza je dala v ta namen doktorja Steleta in ljubljansko mesto še Joža Gregoriča, ki se je s peresom v roki sprehodil po slovenskih mestih in trgih. V redakciji pač ne sme manjkati neizogibnega arhivarja Baša iz Maribora. Toda če je on notri, naj bo še prof. Orožen iz Celja. Pa dr. Remec iz Ptuja in dr. Zontar iz Kranja in še prof. Jarc iz Novega mesta.

Človek bi menil, da bodo gospodje zgodovinarji starinsko arhivarski, pa so do cela moderni. Na večino naših mest so

gledali iz zraka.

Na Novo mesto in na Kostanjevico, pa tudi na Staro Ljubljano. Človek bi menil, da smo imeli avijone pred vsemi drugimi narodi, toda v Kroniki je Stara Ljubljana tisti venec hiš okoli ljubljanskega gradu.

Le Višnje gore niso upali fotografirati iz zraka, najbrže zato, ker višnjegorskemu polžu niso hoteli vzeti rekorda ali ga pa celo plašiti z nerodnim ropotanjem. Zato so pa poleteli s kamero na tuje in posneli: Bern, Bologno, Lucco in Beduvals. Naši uredniki so pa poleg tega izvlekli iz arhivov vse polno starih florisov naših mest od Tržiča do Crnomlja.

Ker so moderni, so tudi mladostno razpoloženi. Zato so dali prostora L. Košičku, ki je na ves glas razložil, kako so se sedanjí častitljivi meščani ljubljanski igrali svoje dni na Sancah

ravbarje in žandarje.

Ljubljanski arhivar Fabjančič je pa pokazal ljubljanske Frankoviče v 16. in 17. stoletju z dolgo verigo sorodstva in druge ropotije. Urednik dr. Stele bolj koraka s časom, ker je obravnaval Ljubljano v letih 1935—40. Poleg tramvaja in hišnih načrtov so v duhu časa slike tržnice in tržišnega mostu. Ljubljana bi pa ne bila Ljubljana, če bi ne imela preljube Zelene jame, ki jo je obhodil Kragl Viktor. Škerlja so zanimali šolski uspehi in rodbine, a dr. Mikiča vitalno-statistični zavod. Mož je znan pobijač alkoholizma, morda so zato izvesili v Kroniki simbol vseh dobrih kapljic. R. Andrejka se je trudil s Hudovernikovimi iz Blatne vasi. Hudovernikovi so se izognili vsega hudega, ker so že dolgo pokojni.

OJ, TAM POD TIVOLI...

Metka: »Prideš tudi jutri?«

Peterček: »Točno ob treh. Ampak, če ne boš točna te sploh več ne pogledam!«

ZA ŽIVČNO VOJNO

v beli Ljubljani še vedno skrbi Hacco. Vsaj prve dni tedna je skrbel zanj. Da pa ne bo sam v tem poslu, se je našel spretnež, ki je pogledal v neki avtomobil, če ima zadosti bencina in je pri tem uzrl kovčeg. Vprašal je, čigav je, a ker se lastnik ni prav takoj zgledal, je hotel pogledati v kovčeg, da bi morda v njem iztaknil naslov. Ker ga pa ni mogel takoj odpreti, ga je odnesel s seboj in se šele na samem prepričal, da je s kovčegom dobil važno matematično nalogo. Zračunati je moral, koliko je

100 × 1000.

Izračunal je, da je ravno stotisoč. Ker je pa bila nagrada za rešitev tega računa razpisana samo v višini 20.000 din, se ni potegoval zanj. Se je raje vsemu odtegnil, zlasti pa nagradi v — ričetu.

USLUGA.

Neka gospa vpraša dečka na ulici, kje stanuje gospa Sinič. Deček jo pelje po mnogih ulicah do petnadstropne hiše v peto nadstropje, potem ji pa reče: »Če pa hočete sedaj z njo govoriti, morate k njej v park.«

„Novi Toti“ v vsako hišo!

Celjski obrazi

Marsik'teri romar gre v Rim, v

Kompostelje,
vsak svoje zbira, ljubi pač svetišče,
za dušo al' telo vsak hrano išče. —
Letè na Jadran Robinzonov želje.

Čim kapitan zatrobi nam povelje,
morjè in sonce naše je oslišče,
je ljubša riba nam kot vsako pišče;
pozdravljen paradižnik, zbogom
zelje!

Mi Robinzoni smo drugače zmerni,
se z barko ribiško zadovoljimo.
A letos bomo malo bolj moderni:

Na mino si kosti natovorimo.
Če v zrak sfrčimo, konec je takoj,
ni treba stroškov za pogreb. A hoj!

Mikula Letič.

Sesalci in človek

(Primerjava.)

Šolska naloga.

Danilo Goliša

Če motrimo na eni strani sesalce, na drugi pa človeke, opazamo mnoge sličnosti, iz katerih lahko točno definiziramo, da spada človek med Sesalce, kar je tudi defaktilno res. Oziroma bi lahko rekli, da je vsaki človek Sesalec. Ni pa vsaki sesalec človek. F prirodoopisu smo se učili, da imajo fsi sesalci somerno zgrajene telesne dele, prevladujočo količino možganov, stalno toplo kri in fsi kotijo žive Mladice, ki jih doje s mlekom. Že tu je jasno vun razvito, da to lahko velja tudi za človeški zarod. Namenoma povdarjam: »lahko« velja, ker so tudi slušaji pri človekih, kjer tisto o »prevladujoči količini možganov« ne velja. Tako se lahko zgodi, da kakšen osel ima prevladujočo Količino Možganov, kakšen človek je pa nima. Z temi nikakor nočem prevladovanje in sploh uporabljanje Možganov spravljati v zvezo s oslovstvom, čeprav je f današnjem Razdobju ignoracije in oslovstva uporabljanje Možganov res — oslovstvo...

Ali pa recimo: Srce in krvna obtočila so pri sesalcih enaka kakor pri človeku. Razlika je samo f tem, da je srce recimo p i Govedu na prodaj za denar šele po artu, pri marsikaterem človeku, zlasti pri marsikateri dami pa še za časa življenja. Tako vidimo, da je fčasih kakšno človeško srce slabše od živinskega.

Sesalci hodijo po dveh ali pa po štirih. Tudi človek, ki mu pravimo službeno »homo zapijens«, hodi včasih po dveh, včasih pa po štirih, to zavisi pač od tega, koliko ga kdo prenese. Tisti, ki hodi po štirih, je še le pravi »Homo zapijens«. »Homo«, to je »človek«, »zapijens« pa tisti, ki vse zajetje.

(Kako je latinščina slična slovenščini, f njej pa fseeno mladina prideluje toliko cvekeč!) — Zabavno je tudi primerjati življenje Sesalcev s življenjem Človekov: Sesalci so usmerjena bitja, ki se kretajo okorno, ki se naprezajo le, kadar morajo z trebuhom za kruhom. F mladosti jih ljubezen za nekaj razgiblje in pootroči, drugače pa se najboljše počutijo, če lahko v miru spijo ali pa ždijo. Prav isto velja tudi za človeški zarod, edino z razliko, da ga ne pootroči ljubezen samo v mladosti, temveč tudi v pozni starosti, ko nima več ne zob, ne las, ko je že gluhi in slep, vendar ne toliko, da ne bi zijal za — ženskami.

Velika večina Sesalcev zna plavati, o človekih bi skoro lahko rekli isto. Razlika je samo v tem, da vsak obvodni sesalec brez izjeme zna plavati, dočim baš tisti človeki, ki prebivajo ob morju, če jih vržeš v vodo, večinoma — utonejo... Egzistirajo celo mornarji, ki ne znajo plavati. To se v živalstvu ne more zgoditi.

Še druge sličnosti opazamo. Mačke, kadar so zaljubljene, cviliijo, človeki in človekulje počenajajo isto: od ljubezni cviliijo. Tudi druge glasove, ki spadajo drugače v živalsko pevsko Literaturo, si prisvajajo nekateri zastopniki Človeškega zaroda. Tako imamo tudi med nami take, ki rigajo, lajajo, krulijo, godejo, rjovejo mekečejo in rezgečejo. Sesalci zelo ljubijo sladkobe: sladkor, strd, opojne pijače. Zlasti v tem pogledu je človek na prvem mestu med sesalci.

Sesalci jako zelo ljubijo godbo in sploh zvoke. Vendar ne prenašajo vsi vseh zvokov. Pes, na primer, prenese moški bas, ne prenese pa ženskega soprana. Tudi med človeki je dosti takih pesov, kar je jako zelo razumljivo, ker je ženski sopran simpatičen le nekaj časa, če se pa udejstvuje od zore do mraka in še od mraka do dne, gre

pa na živce in ni treba zato, da je človek — pes.

Nekateri sesalci menjajo svojo dlako, po potrebi, kakršna je pač atmosfera, ki jih obdaja. Večina človeškega zaroda dela isto zlasti poslednje čase. Razlika je le v tem, da vsaka žival ve, kakšno dlako bo imela recimo na jesen, človek pa ne ve, kakšne barve bo...

V KAZNILNICI

Zdravnik: »Vaša bolezen sicer ni huda, priporočal bi vam pa vsekakor, da ostanete nekaj dni v sobi.«

PREPOZNO.

»Danes sem se spoznal z gospodično, ki še ni nikogar poljubila.«

»Tako gospodično bi res rad videl.«

»Je že prepozno.«

Od tiga kugloberca, kir dosti hlapčičev onori nje nezastopne sturi inu nih tilu cilu sferderba.

Ti stari latinarji so rekli: mens sana in corpore sano inu taisti navus na krajnsko špraho pertulmačen povej, de bodi zdrav duh v tim zdravim tilesu.

Lipu, prov inu nucnu je misliti na tu naše tilu, kir onu je ta pehar, čeber inu sod naše duše, zakaj v per-

glihi se govuri, de je naša duša enu žmahntnu inu žlahtnu vinu.

Koker ne bi moglu tu žlahtnu vinu, kir je notri v en star inu trohliv sod postavleno dolgu sladku, frišnu inu močnu ostati, taku se gvišnu naš duh v enim kruljevem inu švoh tilesu sferderba, pofedla inu cilu do li jemle.

Inu koker tu vinu prez posode biti ne more, taku tudi ta naš duh prez tilesa hoditi, glejdi inu slišati ne more.

Obtu je prov, nucnu inu zestopnu, de vi, moji lubi kerščeniki, suje tilu perete inu glajštate, de onu ena čista inu skerbnu spucana posoda tiga vašiga duha postane inu ostane.

Oli preradu se izide, de človek, kir masa oli mere ne zna, nepridnu dejla inu nega konec je huši koker začetik.

Per sadašnjim času se ludje dosti martrajo inu skerbe, de bi nih tilu frišnu inu močnu postalu, suseb s tim turnanem, s tejmi dilcami, kir se skuzi nje lejta inu skače inu s tejm kuglobercom.

Kaj je ta kugloberc inu koku se špila?

Ta kugloberc je ena jegra oli špil, kir so zapopadeni eni hlapčiči, dvej

šrange, tudi vrata imenuvane inu ena kugla oli buča inu ta kugla je izzuna iz ledra iznotra pak iz gume inu tej gumi ti hlapčiči duša pravijo.

Kedar en hlapčič, sodnik imenuvan, zeberlizga, taku se ti družu hlapčiči za to kuglo pode, drug družiga sujejo, bercajo, doli na zemljo mečejo, se meju sabo štritaajo, vriščejo, piščejo inu vsaketeri hoče to kuglo skuzi te šrange sujiga zupernika poslati.

Inu kedar ta kugla skuzi šrange gre, taku ti hlapčiči pravijo, de so en gol zebili inu od vesejla nore inu ti kerščeniki, kir takove norčije glejdaajo, en šunder sture, de bi človek mislil, de so vsi zcludji iz pekla vun prišli inu taku se zdi, de je ta duša, kir je v ti buči iz ledra dina duša na tejm vusulnim placi.

Inu jest sim eniga taciga hlapčiča znal, kir je za kuglo lejtal inu on je ene velike inu močne bodelne inu bedre imejl, ozgoraj pak nega ništer nej bilu. Inu taisti hlapčič je negravžnu stavšanu obličje inu pofedlan nos imejl inu sim jest per sebi mislil, de je buli en gmajn inu svoh človek biti koker ena takova spaka oli nakaza. Amen.

Vaš

Primož Truber.

SENZACIJE...

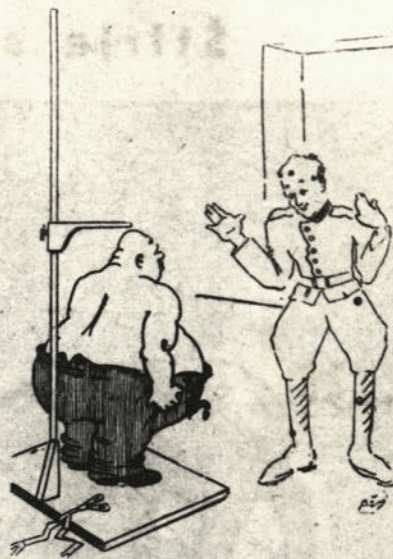
Senzacija senzaciji sledi, iz ene se jih ducat porodi, premnoga se kar v raco spremeni, po zraku nekaj časa se lovi, nato pa drugi prostor naredi.

V ČASOPISNI REDAKCIJI

Šef: »Kaj? Vi hočete biti naš reporter? Saj ne veste drugega, kot to, kar je res!«

PRI NABORU

»... če bi imeli toliko v višino, kot imate okrog trebuha, bi vas pa takoj vzeli.«

Po gorenjskih kotih

ZA 1. APRIL.

je na Jesenicah najbolje preskrbel urednik Tov. Vestnika. Ker na njegov račun že dolgo nismo nič napisali, nam je zdaj nehote sam ponudil nekaj snovi, in mi jo radi uporabimo. Gospod urednik spada med tiste ljudi, ki šalo razumejo in so ponosni, če jih Toti počasti. Mnogi drugi se pa po nepotrebnem jeze, kadar delamo reklamo zanje. Tovariški Vestnik je objavil Kondorjevi karikaturi dveh predsednikov. Eden je še predsednik, drugi pa ni več, le v Vestniku še paračira kot predsednik in sicer v številki, ki nosi datum prvega aprila.

Ista številka ima tudi posrečeno uganko, ki ima naslov »Tašča piše« — v petih slikah. Pravilno bi pa bilo

Sodelavci! Ali čitate »Ošišanega Ježa?«

Kajti pismo v slikah »Tašča piše«, je prinesel Ošišani Jež, kar je pa originalni Vestnik zamolčal.

KRANJSKO PRVENSTVO.

Na Gorenjskem prav iz Kranja biciklisti poleteli bodo po široki cesti in sezono s tem začeli.

NA GORENJSKEM

je dosti kovačij in še več kovačev. Ampak ti kovači, pa najsi bodo v Kropi ali v Bohinju, na Jesenicah ali v Trzinu, so doslej kovali jeklo in podkovali konje. Šele zadnji čas so začeli kovati tudi — kovače. Seveda, kar na svojo pest, zato jih pa bo najbrže oblast dobila v pest. Ti kovaški kovači so se prikazali na Jesenicah, in sicer še pred 1. aprilom.

PRIJATELJICI

»Ali že veš, da poziram slikarju?«
»Res! Kako se bo imenovala slika?«
»Eva in kača.«
»Kdo bo pa Eva?«

Ivan Rob:

Štirje stezosledci

XLV.

Spanec ga vendar premaga,
tam pri ognju krepko »žaga«:
kdor ima dovolj masti,
kljub nevarnosti zaspi.

XLVII.

Medved sliši to smrčanje,
misli, da je izzivanje
in iz gozda prišvedrá,
bojno pesem zamrmrá.

XLVII.

Strašne sanje Jože sanja:
da ga huda zver preganja,
ves potan se prebudi,
medved pa pred njim stoji.

XLVIII.

Jože pot pod noge vzame
in kričati strašno jame,
tak vam tuli in kriči,
da še medved se zgrozi.

(Nadaljevanje sledi.)

MARS SE HUDUJE

»... kadarkoli pridem sem, ni niko-
gar doma!«

Neki večer je Smuk luščil bučnice pri
županu, ki je bil znan kot nasilen in pre-
pirljiv človek:

Pogovor nanese tudi na smrt.

»No, Smukec, kedaj se pa ti misliš pobrat
s tega sveta?« ga je prekinil župan.

»Najrajši bi takoj za vami, gospod. Takrat
bodo imeli vsi vragovi dovolj dela z vami
in bom jaz še najlažje v nebesa smuknil.«

LJUBEZEN

— »Ali niste vi nikoli ljubili?«

— »O, pač! Dopisoval sem si z neko de-
klico celih pet let prav vsak dan. In ona
se je srečno poročila — s pismonošo.«